

sig eventuelt at rette Redaktionen af Forslaget til 3die Behandling, hvis det vedtages idag. Dette haaber jeg, som sagt, vil ske, og tillige, at dette er en tydelig Udtalelse nok fra min Side. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa en Kritik af Lovforslagets § 3 eller paa den Bestemmelse, der gaar ud paa, at enkelte Havne i Løldomraadet have særegne Fordele ved at beseile Lande udenfor Løldomraadet fremfor andre Havne. Jeg skal ikke komme ind paa det Uheldige ved den Slags Undtagelsesbestemmelser, da jeg haaber, at man skal komme bort derfra ved en nærmere Overveelse af den ærede Ministers Bemærkninger. Jeg kan særdeles godt forstå, at den ærede Minister kan tage imod det subsidiaire Forslag under Nr. 1, thi det betyder ingen Ting; det er en Navneforandring, der kun gjør Ministerens Forslag to Ord længere. Jeg skal heller ikke komme ind paa at anbefale mine subsidiaire Forslag, som den ærede Finantsminister forbigik. Det glædede mig, at han forbigik dem, thi jeg haaber deri at kunne se en Antydning af, at den ærede Minister ikke vil modsætte sig Thingets Botum, hvis det følger Udvalget med Hensyn til det principale Forslag. — Naar den ærede Minister udtalte sig om den overordentlige Tillid, vi viste ham og Regjeringen, saa skal jeg jo ikke negte, at særlig oplagt til at vise den nuværende Regjering Tillid er jeg ikke; men naar Spørgsmaalet er om, at i samme Grad som denne Bemyndigelse benyttes, løsnes det Baand, som strammer om en bebyrdet Røring, altsaa om, at i samme Grad som Tilliden vises, kommer det Statsborgerne til Gode, er jeg ikke bange for at vise Ministeren den Tillid, som ligger i denne Bemyndigelse. Der gjælder det Samme her, som hvad jeg forleden Dag nævnte med Hensyn til Ublaane — jeg drager denne Sammenligning, for at gjøre min Tanke klar — at jeg ikke er bange for ved en Lov at give Finantsministeren Bemyndigelse til ved en Laanebestyrelse til Laan i vanskelige Termintider at anvende 10 Millioner Kr af Statskassens Midler, naar der gives betryggende Sikkerhed for Ublaane, idet Regjeringen da kun er et Medium, og i samme Grad, som man viser denne Tillid, i samme Grad kommer det Statsborgerne til Gode. Jeg skal indskrænke mig hertil, idet jeg gjentagende anbefaler Udvalgets principale Forslag, forbeholdende os en nærmere Redaktion efter de faldne Udtalelser her mellem anden og tredie Behandling, idet jeg ikke anlager, at der med Hensyn til Forstaelsen af Forslaget, saaledes som det er foreslaaet affattet, kan være nogen Uklarhed tilstede for den ærede Minister.

Finantsministeren (Strup): Det er dog kun en Forglemmelse af mig, at jeg ikke udtrykkeligt omtalte de andre subsidiaire Forslag, der ere stillede. Dermed skal jeg imidlertid ikke opholde Thinget ret længe, thi jeg skal om disse

subsidiaire Forslag kun udtale, at jeg er endnu mere imod dem, end jeg er imod det principale. Den ærede Rødsfører nævnte forskjellige Tilfælde, i hvilken denne Bemyndigelse efter det principale Forslag efter hans Mening kunde komme til Anvendelse i større eller mindre Omfang, men udtalte ved Siden af, at han dog ikke kunde tænke sig, at man kunde komme til at anvende den kun paa en enkelt Havn. Naar jeg før brugte det Udtryk: for en enkelt Havn eller for en enkelt Ryststrækning, var det ganske vist ikke særligt for at pointere dette, at den kunde finde en saa indskrænket Anvendelse; men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at man vel kunde tænke sig, at den fornuftigvis kunde faae Anvendelse netop kun for en enkelt dansk Havn. Dersom f. Ex. vort Naboland kun vilde være villigt til for sit Bedkommende at gaa ind paa Ophævelsen af Skibsafgiften for en enkelt Forbindelseslinies Bedkommende, lader os sige Frederikshavn—Gøteborg-Linien, hvad ufornuftigt skulde der i og for sig saa være i, at Bemyndigelsen i Birkeligheden for Danmarks Bedkommende kun fandt Anvendelse for en enkelt Havn? Jeg ser det ikke. Naar man vil fastholde, hvad jeg ønsker, nemlig Gjensidigheds-tanken, saaledes som jeg før præciserede den, ser jeg ikke rettere, end at den fornuftige Anvendelse af den vilde være, at man ikke blot holdt sig til Havne, Ryststrækninger, der ligge indenfor en, man tillade mig at sige det, vilkaarlig dragen Grændselinie; thi det, at der gjælder særlige Besælingsforhold for eller Bestemmelser for, hvad der hører til for at føre Skib i disse Vand, har jo dog Intet at gjøre med vore udenrigske Skibsafgifter. En Linie som den, her er dragen, er i mine Tanker usfuldstændig. Jeg ser derfor ikke rettere end, at en logisk Gjennemførelse af Tanken maa føre til, at man giver Bemyndigelse til Ophævelse af de danske Skibsafgifter ligeoverfor Lande, der for deres Bedkommende indrømme det Samme for Forbindelsen med Danmark og ikke indskrænke det til Dele af 3 Lande, thi Andet er det ikke, det er kun Dele af 3 eller 4 Lande, der kommer nemlig et fjerde til, altsaa til Stykker af Lande. Jeg ser ikke rettere; men det er klart nok, at dersom Forhandlingerne med Ulandet i saa Henseende førte til et helbigt Resultat, saa at det vilde blive ensbetydende med Ophævelsen af hele Skibsafgiften, saa er det, at jeg staar med min Indvending, at man ikke bør lade saa betydelige Statsindtægter forsvinde uden efter meget nøie og moden Overveelse og efter min Anskuelse ikke uden Kompensation. Det forekommer mig, at selve Tanken, som den er fremsat her i det principale Forslag vel kan føre til Ophævelsen af den hele Skibsafgift, naar man havde Tid og Ro og med gjensidig Tillid kunde tage fat paa Behandlingen af Spørgsmaalet i dets Helhed. Det er for mig en Grund mere til at ønske Spørgsmaalet om den udenrigske Skibsfart ud-